

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УПРАВНИ СУД

15 У. 14052/16

Дана 27.08.2018. године

БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија Гордане Џакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ул. ... бр. ..., коју заступа Весна Николић, адвокат из Београда, ул. Врањска бр. 4/2, поднетој против тужене Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије у Београду, ради поништаја решења ДК број: 116-152/2016 од 23.08.2016. године, у предмету дисциплинског поступка, у нејавној седници већа, одржаној дана 27.08.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије у Београду, ДК број: 116-152/2016 од 23.08.2016. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужена Дисциплинска комисија Министарства унутрашњих послова Републике Србије у Београду да тужиљи А.А. из Београда, ул. ... бр. ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара у року од 15 дана од пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Образложење

Оспореним решењем, ставом првим диспозитива, усваја се као основан приговор тужиље, поднет против решења дисциплинског старешине ПУ за град Београд, ДС број: ... од 01.06.2016. године, па се поступак обуставља у делу радње, што је послове радног места на које је распоређена, тужиља обављала несавесно и немарно, тачније дана 10.05.2014. године од стране начелника Одељења, а након извршене контроле дела писарнице у ул. Љермонтова 12а, уочени су пропусти који се огледају у следећем: не води се роковник предмета, не здружују се предмети, а када се предмет већ грешком два пута заведе, не ослобађа се број и не ставља се веза, у раду не поштује упутства обрађивача везана за рокове, већ се предмети ређају по редном броју, као пасива, док се евиденција на картици предмета делимично ради, или се уопште не ради, чиме би починила тешку повреду службене дужности из члана 157. став 1. тачка 14. Закона о полицији- “незаконит, несавестан, немаран рад или

пропуштање радње за коју је запослени овлашћен, а који су проузроковали или су могли да проузрокују штету или незаконитост у раду”, због наступања застарелости за покретање дисциплинског поступка. Ставом 2., усваја се приговор тужиле поднет против решења дисциплинског старешине Полицијске управе за град Београд, ДС број: ... од 01.06.2016. године, а наведено решење поништава у делу који се односи на висину изречене дисциплинске мере, ставом 3. оглашава се одговорном тужилу, полицијски службеник МУП-а, ПУ за град Београд, распоређена на радно место послови писарнице, архиве и шалтерске службе у Одељењу за опште послове, Управе за логистику, ПУ за град Београд, што је током 2014. године, у више наврата ушла у вербални сукоб са другим колегама и старешинама, при чему им је упућивала непримерене и погрдне речи, чиме је учинила тешку повреду службене дужности из члана 157. став 1. тачка 7. Закона о полицији - “понашање супротно Кодексу полицијске етике који штети угледу службе или нарушава односе међу запосленима”, па јој се на основу члана 159. став 1. тачка 1. Закона о полицији и тачка 7. Уредбе о дисциплинској одговорности у МУП-у, изриче дисциплинска мера: новчана казна у износу од 20% од месечне плате запосленог у времену од једног месеца, док се у осталом делу побијано решење потврђује. Ставом 4. оспореног решења одбија се захтев пуномоћника тужиле за накнаду трошкова састава приговора као неоснован.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 06.10.2016. године, као и поднеском од 14.05.2018. године, тужилу оспорава законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Наводима тужбе указује да је дисциплински поступак против ње покренут Закључком о покретању дисциплинског поступка од 09.03.2015. године након контроле извршене од стране начелника Одељења дана 10.05.2014. године, због чега сматра да је дисциплински поступак морао бити обустављен услед наступања застарелости вођења дисциплинског поступка коју чињеницу је истакла и на усменој расправи одржаној дана 01.06.2016. године али се о њој нису изјаснили ни првостепени ни другостепени орган. Указује да је чланом 215. Закона о полицији прописано да вођење дисциплинског поступка за тешке повреде службене дужности, застарева протоком једне године од покретања дисциплинског поступка. Сматра да диспозитив решења првостепеног органа није одређен, те да је у противречности са својим образложењем, јер се не наводи када је тачно (дан, месец), учињена тешка повреда службене дужности. Сматра да је решење у коме се тужилу истовремено оглашава одговорном и којим се ослобађа одговорности, потпуно нејасно и неизвршиво. Даље сматра да су управни органи погрешно утврдили чињенично стање јер је у образложењу првостепеног решења наведено да је тужилу током 2014. године у више наврата ушла у вербални сукоб са другим колегама и старешинама, при чему им је упућивала непримерене и погрдне речи, али да остаје нејасно када су се тачно догодили ти вербални сукоби, због чега се не може утврдити да ли је тужилу заиста учинила повреду службене дужности која јој се ставља на терет. Указује да управни органи нису ценили исказе сведока датих у дисциплинском поступку током 2016. године из којих не произлази чињенично стање како је утврђено у образложењу ожалбеног решења, при чему јој није дата могућност да буде саслушана, те да се евентуално изјасни на примедбе старешине. Даље указује да је тужени орган оспореним решењем одлучио о њеном захтеву за накнаду трошкова управног поступка али сматра да, с обзиром да је поступак који је покренут по службеној дужности и у коме је она делимично ослобођена дисциплинске одговорности, у добром делу повољно окончан за странку због чега јој, сходно одредби члана 103. став 3. Закона о

општем управном поступку, припадају и трошкови управног поступка које је опредељено тражила. Услед наведеног, предложила је да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновни поступак и одлучивање, те да суд обавезе тужену да правилно одлучи о главној ствари и трошковима управног поступка. Трошкове управног спора је тражила на име састава тужбе у износу од 16.500,00 динара, на име накнаде трошкова за разгледање списка у износу од 8.250,00 динара, као и за састав поднеска од 14.05.2018. године у износу од 16.500,00 динара, те за таксу на тужбу и пресуду.

Тужени орган је у одговору на тужбу поновио наводе из образложења оспореног решења, па је, налазећи да су неосновани наводи тужбе који се односе на утврђено чињенично стање, предложио да суд одбије тужбу као неосновану. У односу на наводе тужбе да је дошло до застарелости вођења дисциплинског поступка, тужени се изјаснио да је правилно поступио првостепени орган када је одлучио као у ставу 1. диспозитива решења након што је утврдио да је у делу дисциплинске одговорности, протекао рок за покретање дисциплинског поступка. Остајући даље при наводима из образложења оспореног решења, предложено је да суд одбије тужбу као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења, увидом у списе дисциплинског предмета и разматрајући поднети приговор, тужени орган је нашао да је првостепени дисциплински поступак у потпуности спроведен у складу са законом, а да је чињенично стање потпуно и правилно утврђено, те да је недвосмислено утврђено да је тужила током 2014. године у више наврата ушла у вербални сукоб са другим колегама и старешинама, при чему им је упућивала непримерене и погрдне речи, због чега јој је правилно утврђена дисциплинска одговорност за тешку повреду службене дужности из члана 157. став 1. тачка 7. Закона о полицији, али како је ставом 1. обустављен дисциплински поступак против тужиле у делу радње који се односе на тешку повреду службене дужности из члана 157. став 1. тачка 14. Закона о полицији због наступања застарелости за покретање дисциплинског поступка, то је оцењено да је наведена дисциплинска мера за преосталу радњу превисоко одређена, па је, узимајући у обзир олакшавајуће околности, умањена изречена дисциплинска мера тако што је тужили уместо дисциплинске мере-новчана казна у износу од 20% од месечне плате запосленог у времену од три месеца, изречена дисциплинска мера новчана казна у износу од 20% од месечне плате запосленог у времену од једног месеца. Тужени је оценио да су неосновани наводи приговора у погледу застарелости покретања дисциплинског поступка из члана 163б став 1. Закона о полицији јер је тужили закључак о покретању дисциплинског поступка уручен дана 11.05.2015. године, па како је у делу диспозитива ожалбеног решења, тужили стављено на терет да је дана 10.05.2014. године извршила радњу која јој је стављена на терет, то је тужени, налазећи да је у конкретном случају у делу радње протекао рок за покретање дисциплинског поступка, обуставио поступак за радњу коју је тужила обавила дана 10.05.2014. године па је одлучено као у ставу 1. диспозитива решења. У преосталом

делу, са изнетих разлога, одлучено је као у диспозитиву решења.

Према оцени Управног суда, основано се тужбом указује да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, будући да су приликом доношења тог решења учињене повреде правила поступања прописане одредбама члана 198. став 2., као и члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку јер из разлога датих у образложењу оспореног решења, не произлази правилност одлуке дате у диспозитиву и правилност закључка туженог да из описаних радњи извршења произлази да је тужилја учинила тешку повреду службене дужности из члана 157. став 1. тачка 7. Закона о полицији.

Наиме, дисциплински поступак је пенални поступак, а начело легалитета подразумева да нико не може бити позван на дисциплинску одговорност нити дисциплински кажњен за повреду радне или службене дужности која није изричито као таква прописана законом. Диспозитив решења донетог у управном поступку мора бити јасан и одређен. Да би одлука донета у дисциплинском поступку била јасна и одређена, по оцени суда, из диспозитива се мора видети ко је учинилац дисциплинске повреде, за коју радњу извршења се води дисциплински поступак са тачним чињеничним описом када и како је та радња извршена, законску одредбу која садржи биће повреде из које произлази да наведена радња за коју се поступак води представља законом прописану повреду дужности односно обавезе која је законом прописана као дисциплинска повреда и која је том радњом или пропуштањем извршена, као и дисциплинску санкцију која се изриче учиниоцу. Овај захтев за јасним и одређеним диспозитивом произилази из обавезујућег и извршног карактера диспозитива, којим се на тај начин онемогућава вођење поновног дисциплинског поступка за исту учињену повреду службене дужности, даје се могућност оцене правилности примене прописа с обзиром на њихово временско важење, те омогућава поштовање рокова застарелости покретања и вођења дисциплинског поступка.

Одредбом члана 157. став 1. тачка 7. Закона о полицији ("Службени гласник РС", бр. 101/2005, ... 64/2015) прописано је да је тешка повреда службене дужности понашање супротно Кодексу полицијске етике, које штети угледу службе или нарушава односе међу запосленима.

У конкретном случају, ставом 3. диспозитива оспореног решења, уопштено је наведено да је тужилја током 2014. године, у више наврата ушла у вербални сукоб са другим колегама и старешинама, при чему им је упућивала непримерене и погрдне речи, али дати наводи не садрже тачан чињенични опис када и како је та радња извршена, због чега је учињена повреда члана 198. став 2. Закона о општем управном поступку од битног утицаја на правилност и законитост решавања у овој управној ствари, јер диспозитив није јасан и одређен те да је наведене повреде у поновном поступку потребно отклонити.

Такође, приликом одлучивања, суд је имао у виду и остале наводе тужбе, али их није посебно образлагао, будући да због учињених повреда правила поступања није ценио законитост оспореног решења у материјално-правном смислу.

Поред тога, тужилја има могућност да у поновном поступку одлучивања штити своја

права и на закону засноване интересе.

Са изнетих разлога Управни суд је налазећи да је оспореним решењем повређен закон за штету тужиље, на основу члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, како би се у поновном поступку донело правилно и на закону засновано решење, с тим што је тужени орган везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка из ове пресуде у смислу члану 69. став 2. истог закона.

Суд је одлуку као у ставу II диспозитива ове пресуде донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и чл. 150., 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима и тужиљи признао тражене трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара на име састава тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката и на име судске таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и таксе за пресуду у износу од 980,00 динара, што укупно износи 17.870,00 динара. У преосталом делу, суд је одбио захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора јер ови трошкови нису били нужни у смислу одредбе члана 154. Закона о парничном поступку.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 27.08.2018. године, 15 У 14052/16

Записничар
Небојша Симић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Џакула,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АЈ